

РЕШЕНИЕ

№ 7980

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7446** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от М. Е. Н., ЕГН - [ЕГН], чрез адв. С. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2549/22-4332-0003666/26.07.2022 г., издадена от М. Т. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се правят оплаквания за незаконосъобразност на обжалваната ПАМ доколкото при издаването ѝ не са спазени административно производствените правила. Твърди се, че не е управлявал МПС под въздействие на наркотици и не е доказано извършеното нарушение. Сочи, че при наличие на изследване на кръвна проба установените стойности са определящи, поради което органът е следвало да вземе предвид резултатът от изследването преди да пристъпи към издаване на акта. С тези доводи се иска отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание адв. Д., пълномощник на жалбоподателя, поддържа жалбата. Пзовава се на заключение на съдебна химико-токсологична експертиза, която е установила, че в биологичната проба на жалбоподателя няма присъствие на наркотични вещества. Пледира заповедта за налагане на принудителна административна мярка да се отмени като незаконосъобразна. Заявява претенция за присъждане на разноски, за което представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - М. Т. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага

становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 2549/22-4332-0003666/26.07.2022 г., издадена от М. Т. – мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 615073 от 26.07.2022 г. от Б. К. на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 26.07.2022 г. в 03:29 ч. на МПС – М. Е270 ЦДИ, управлявано от М. Н., в [населено място] по [улица]с посока на движение от Околовръстен път към С. скоростна тангента и на 100 метра преди С. скоростна тангента, е установено с техническо средство D. test – 5000 с фабричен номер АРРК0021, че водачът е употребил канабис – 25. Издаден му е талон за медицинско изследване № 107885 за ВМА [населено място].

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Като доказателства по делото е представена административната преписка, в това число и заповеди за компетентност на органа издал заповедта. В съдебно заседание на 18.10.2022 г. от адв. Д. е представено Постановление за прекратяване на наказателното производство по пр. пр. № 24250 от 29.09.2022 г. по досъдебно производство № 1372/2022 г. по описа на 03-РУ-СДВР. С писмо от 31.10.2022 г. по делото е представен заверен препис от горепосочената прокурорска преписка, ведно с резултати от съдебна химико-токсикологична експертиза /л. 60, 61/, от която се констатира, че от извършените изследвания на предоставените биологични проби от М. Н. не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността

на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

За да е законосъобразна наложената принудителна административна мярка същата трябва да е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква "а", т. 6 и т. 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Със Заповед 513з-1618/26.02.2018 г. /л. 22/ на директора на СДВР (във връзка със Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи) са определени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, като в т. 1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ към СДВР. С оглед тези доказателства, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа акт за установяване на административно нарушение, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения акт за установяване на административно нарушение. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само

подобни нарушения биха могли да обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт. Изрично е вписано и конкретното отнето свидетелство за управление. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон.

За да е материално законосъобразна заповедта е необходимо по делото органът да е доказал фактическия състав на разпоредбата и да е налице някоя от четирите хипотези - 1) управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установено с техническо средство или медицинско изследване; 2) управление под въздействието на наркотични вещества, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест; 3) отказ да бъде проверен с техническо средство; 4) отказ да даде кръв за медицинско изследване. Като по – същественото тук е, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП, установените стойности са определящи.

От доказателствата по делото следва, че на жалбоподателят е извършена проверка с тест, който резултат е отчел употреба на канабис, като този резултат е оспорен от него и му е издаден талон за изследване. Изследване е извършено.

От жалбоподателя е взета биологична проба и е изпратена за извършване на съдебна химико-токсикологична експертиза възложена по ДП № 1150/2022г по описа на 05-РУ на СДВР /л. 62/. Съгласно чл. 3а, т. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

От представената по делото химико-токсикологична експертиза е видно, че не е установено присъствие на наркотични вещества – канабис, т.е. употребата им не е доказана и констатациите в АУАН са оборени, поради което от страна на оспорващия не е осъществена посочената в акта хипотеза на чл. 171, ал. 1, т. б. "б" от ЗДвП, представляваща предпоставка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. Оспорваната заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на делото жалбоподателят има право на разноски. Същите са своевременно предявени, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 1010 лева, представляващи 10 лева – внесена държавна такса за образуване на съдебно производство и 1000 лева, договорено и изплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 14.10.2022 г.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,
Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка №
2549/22-4332-0003666/26.07.2022 г., издадена от М. Т. – мл. автоконтрольор в отдел
„Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Е. Н. с ЕГН
[ЕГН], разноски по делото в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: